

Lærdom i framtia

Vi lærer hele tia, ifrå vi blir født.
Vi ligg dær å kikker, å ter øss ganske søtt.

Smått om senn, i en ubrukt hjerne,
fæster seg no, som itte lær seg fjerne.

Vi babler og gurgler, å får tæl no'n ord.
Virkeli' ei høgti, for en far og ei mor.

Vi krabber tur vogga, å æk øss rundt på baken,
sjekker å ser på ælt, som vedrører denni saken.

Dom som er rundt øss, i huse' som vi bor i,
ær dom som vi mærker, å som sætt seg spor i,

ei fin lita jinte, hæl en kjækk liten gutt.
Det kjæm tæl å sitta dær, helt tæl siste slutt.

Så skjer det så brått, når vi en dag får tak i,
en skjærm som kæn erstatte, ælt vi er glad i.

Den forer øss stadi', mæ dæ vi vil ha.
Så lengi vi får det, så er allting bra.

Hvis skjærmen er borte, blir det bråk i vår boli'.
Men så snart vi får'n att, blir ælt like roli'.

Å dæ som vi skulle, ha lært øss ta ændre,
blir itte så vikti', på vægen vi vandrer.

De' mæste vi skar lære, herætter i live',
kjæm tæl å kommå frå, ei firkænte skive.

Arve Thune